

δαίμονες ἡγεμόνες ἐφρόνουσι ὅτι αἱ διαμοναὶ τῶν προγόνων τῶν ἤθελον εἶσθαι σπασίσοι εἰς αὐτούς.

Οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀβυσσιῆς ἐξασκοῦσιν ἐξουσίαν ἀπόλυτον πολιτικὴν τε καὶ θρησκευτικὴν, μεταβάλλουσι καὶ τροποποιοῦσι τοὺς νόμους, κατὰ θέλησιν, ἀκυροῦσι τοὺς ἀρχαίους ἢ θέτουσι νέους, χωρὶς νὰ ὑπόκεινται εἰς οὐδεμίαν ἐξέλεγχιν. Εἰσὶ κύριοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν ὑπηκόων αὐτῶν, διορίζουσι πάντας τοὺς ὑπαλλήλους καὶ διανέμουσι κατὰ βούλησιν τὰς δημοσίους λειτουργίας.

Οἱ τάφοι τῶν βασιλέων εἰσὶ μὲν διεσπαρμένοι καθ' ἅπαν τὸ βασίλειον ἀλλὰ πάντες σχεδὸν ἐντὸς ἐκκλησιῶν. Ἄμα ὁ βασιλεὺς ἡγεμὼν ἀπέθνησκε, τὰ τύμπανα ἤκούοντο ἀντηχοῦντα, κηρυξὶ δὲ προὔχῳρει μέχρι τῆς θύρας τῶν ἀνακτόρων κηρύσσων « ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε » καὶ ἀφοῦ ὤριζε τὸν διάδοχόν του, προσετίθη « θρηνήσατε τὸν ἀποθανόντα βασιλέα ἀλλὰ ἐπαναχάρητε διὰ τὸν ζῶντα.

Π. Γ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ.

Κατὰ τὸ Ἰταλικόν.

Μιά βουκοπούλα ἀγάπησα, μιὰ ζηλεμένη κόρη
Καὶ τὴν ἀγάπησα πολὺ, —
Ἦμουν ἀλάλητο πουλι,
Δέκα χρόνων ἀγόρι. —

Μιά μέρα ποῦ καθόμασθε στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα,
Μάρω! ἓνα λόγο θὰ σοῦ πῶ,
Μάρω τῆς εἶπα, σὲ ἀγαπῶ,
Τρελλαίνομαι γιὰ σένα.

Ἄπο τὴ μέση μὲ ἄρπαξε, μὲ φίλησε στὸ στόμα
Καὶ μοῦ ἔπε γιὰ ἀναστεναγμούς,
Γιὰ τῆς ἀγάπης τοῦς καύμους
Εἶσαι μικρὸς ἀκόμα.

Μεγάλωσα καὶ τὴν ζητῶ... ἄλλον ζητῶ ἢ καρδιά της
Καὶ μὲ ξεχνᾷ τ' ὄρφανό...
Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ λησμονῶ
Ποτὲ τὸ φίλημά της

Γ. Χ. Ζ.

ΩΔΗ Α΄.

Ἦτο πρῶτῃ, κ' εἰς τὰς ἀλμυρὰς
Ἀκτὰς τοῦ λάμποντος Φαληρέως,
Νέα, ἢ μᾶλλον παρθένων κλέος,
Ἦλθε μὲ ἄλλας ὠραίας νέας,

Καθὼς τὰ βόδον ἐν μέσῳ ἴων
Οὕτως ἐν μέσῳ τῶν νέων ἦτον.
Ἄει μειδιάμα τῶν χαρίτων
Τὰ θεῖα χεῖλη τῆς ἐμειδίων.

Χύσατα κύκλω πλῆθος βλεμμάτων
Βλέπει ἀναύθητον ἐρημίαν.
Ἐμπρὸς τῆς βλέπει τὴν παραλίαν
Ἐστερημένην σχεδὸν κυμάτων.

Ὅθεν μὲ χάριν πλείστην γυμνώνει
Τοὺς γαλακτώδεις τῆς πόδας ἕως
Τῆς λείας κνήμης τῆς καὶ βραδέως
Εἰς τὰ γελῶντα νερὰ σιμόνει.

ὦ! ποῖα νόμφη, Νηρηΐς ποῖα,
Εἶναι μὲ ταύτην τότε ὁμοία;
Τὸ ὕδωρ βλέπον τοιαῦτα κάλλη
Τὴν ἡρεμίαν του ἀποβάλλει.

Καὶ μανιῶδες περικυκλῶνει
Τὰ ἀλαβίστρινα αὐτῆς μέλη
Ν' ἀναχωρήσῃ ἢ νέα θέλει
Καὶ μέγα κύμα τὴν περιζῶνει.

Τέλος τὸν πόδα τῆς ἐξῶ βάλλει,
Κ' αἱ αὖραι πᾶραυτα τὴν θωπεύουν,
Εὐθύς ἢ θάλασσα ἀποβάλλει
Τὰς δίνας, αἵτινες τὴν σκλεῦουν.

Καὶ φωνὴ ἄνωθεν καταβαίνει
« Χάνει εἰς μάτην τὰ θήματά του,
Ὅστις νὰ φέρῃ εἰς τὰ νερά του
Τοιοῦτον πλάσμα ποτὲ προσμένει ».

Π. Μ.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

Μὴ ἀπορῆς, φίλε ἀναγνώστα, ἀν, μετὰ πολυ-
χρόνιον σιωπὴν, αἴφνης ἐλέπης πάλιν τὸν Εὐθύ-
βουλον ἀναπηδῶντα ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωρίας ἢ
ἀστασίας του ἀξιοκατάκριτος, ἀλλὰ μήπως ὁ κό-
σμος δὲν ἐπλάσθη καὶ διὰ τοὺς ἀστάτους;...

Νομίζομεν ὅτι οὐδὲν ἐκ τῶν λογικῶν ὄντων ὁ-
που καὶ ἂν εὐρίσκειται, εἰς Καλλιφρονίαν, εἰς Λύ-
στραλλίαν, ἢ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ, ἀ-
γνοεῖ τὰ ἐν τῇ Ἀνατολῇ διατρέχοντα. Ἡ Εὐρω-
παϊκὴ ἰσορροπία ἐγγὺς εἶναι νὰ ταραχθῇ καὶ ἐκ-
πληκτικὰ συμβῆναι ἴσως θέλουσι διαδεχθῆ τὴν
πρὸ τούτου χρόνου βασιλεύουσαν μονότονον εἰρή-
κην. Ἰσομονὴ, ἀναγνώστα τῶν ἐπαρχιῶν, σὺ τοῦ-
λάχιστον δὲν ὁμοιάζεις τοὺς ἐν τῇ πρωτεύουσῃ
μεγάλους πολιτικούς, οἵτινες ἀδημονοῦσι καθημε-
ρινῶς ὅταν τὸ ἐβδομαδιαίως περιμενόμενον ἀτμό-
πλοιοῦν δὲν φέρῃ τὴν ἐκρηξίαν τοῦ βεσουδίου.

Ἐν Ἀθήναις αἱ Κυρίαὶ λαμβάνουσι μέρος εἰς τὰς πολιτικὰς συζητήσεις, ὧ! τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο εἶναι πρόδοδος!!! πλὴν τῆς παρατηρήσεως ὅτι αὐταὶ δὲν εἶναι φιλοπόλεμοι, διότι ἐν τῇ εἰρήνῃ τὰ θέληματα, ἐν τῇ εἰρήνῃ οἱ στολισμοί, ἐν τῇ εἰρήνῃ τὰ αἰσθήματα καὶ αἱ διασκεδάσεις.

Ἐν μιᾷ ὥρᾳ εσπέρα τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, Κυρία τις θεατρικῆ, τρώγουσα παγωτὰ καὶ περικυκλουμένη ἀπὸ φίλους, ἔλεγε (γαλλιστί), δὲν πιστεύω εἰς τὸν πόλεμον, ἔχω πεποιθῆσθαι εἰς τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπῃν ὡς καὶ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Πρέσβειου τῆς οἱ δὲ περιστώτες ἔκλινον γόνυ, διότι ἡ Κυρία εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς μαγευτικούς καὶ τὸ βαλάντιον πλήρες· εἰς μόνον ἀδιάκριτος τῇ εἶπεν, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῆς ὡς πρεσβευτρίας ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὰ πάντα ἤθελε διευκολύνει, ἀλλ' ἐτιμωρήθη διὰ βλέμματος περιφρονητικοῦ.

Ἄλλοτε εἰς τὴν Κηφισίαν ἐξήρχετο μέρος τῆς ἐκλεκτῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, τὸ θέρος τοῦτο, τέρπονται εἰς τὴν χλόην τῶν ἐξοχῶν ἐκόντες ἄκοντες μόνον οἱ ἰδιοκτῆται. Ὁ Πειραιεύς ἀποκατέστη ἐπιζήτητος διὰ τὰ λουτρά του· πλῆθος δὲ Κυριῶν καταβαίνουσιν ἐξ Ἀθηνῶν, ἵνα λουσθῶσιν ὡς νύμφαι ὑπὸ τὸν ἀφρὸν τῆς θαλάσσης, καὶ ἐπειδὴ ἐντὸς αὐτῆς βασιλεύει ἰσότης, ἀδελφότης, ὁμοιότης, καμμία ῥῆξις δὲν ἔλαβε χώραν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἐν Πειραιεὶ εὐρισκομένων, ἀλλὰ τὸναντίον τὰ θαλάσσια γυμνάσια ἄρρονται καὶ τελειοῦσι διὰ πατάγων καὶ φωνῶν καὶ ἀλλομάων φιλικῆς συνεννοήσεως.

Ἐν Πειραιεὶ ὑπάρχει λόφος τερονός, ἐξ οὗ φαίνονται αἱ δύο θάλασσαι· ἡ τῆς Μονυχίας καὶ τοῦ λιμένος· τὸ δενδρόφυτον τοῦτο μέρος ὠνομάσθη Πάνθειον· ἐκεῖ λοιπὸν συναθροίζονται τὰς κυριακάς, καὶ μόνον τὰς κυριακάς, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου πλῆθος οὐκ ὀλίγον, ἡ δὲ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ παιανίζει διάφορα ἄσματα. Ὁ Πειραιεύς διαφέρει τὰ μέγιστα τῆς πρωτεύουσας, διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἀγκυῶσι τὴν κίνησιν, ἐν ᾧ οἱ Πειραιεῖς καὶ πρὸ πάντων αἱ κυρίαὶ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ ἀνακλιντηρίου, μόνον δὲ τὰς ἑορτὰς παιανίζουσιν τῆς μουσικῆς, ρυθμίζουσιν αὐταὶ τὰ βήματά των πρὸς τὸ Πάνθειον, κρατοῦσαι διὰ τῆς χειρὸς τὰς λεπτὰς ἐσθῆτας των ἀπὸ φόβον μὴ διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τοῦ γηπέδου μετρήσῃσι τὴν γῆν.

Εἰς τὸν περίπατον τοῦτον ἂν δὲν βλέπη τις ῥόδα, εὐρίσκει ὅμως τὰ Ἰα τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Ἀλβιόνης τὰ κρίνα τῆς Ἑρμοπόλεως, τὰς ῥοδοδάφνας τῆς Πεντέλης, τὰ ἡλιοτρόπια, τὰ καρεόφυλλα καὶ εὐκόλως σχηματίζει ἀνοδοδέσμην καλλιस्थν.

Εἰς Ἀθήνας δὲν ὑπάρχει καμμία διασκεδάσις· ἡ μουσικὴ τυπικῶς παιανίζει κατὰ Κυριακὴν καὶ τὸ πλῆθος συνέρχεται· τὰ νομοθετικὰ σώματα σχεδὸν σχολάζουσι, καὶ ἡ μὲν Βουλὴ, ἐπειδὴ πρόκειται ἐν ἐνεργηθῶσιν ἐντὸς ὀλίγου νέαι ἐκλογαί, τὸν Βοῦν ἐπὶ γλώσσης ἔχει, ἡ δὲ Γερουσία ἀπέδρασε πλέον μὴ δυνήθεισα, ἂν καὶ συνεχέντρω-

σεν ὅλας τῆς τὰς δυνάμεις, νὰ ῥίψη τὸ ὑπουργεῖον.

Ἄς μεταβῶμεν εἰς τὴν Εὐρώπῃν. Ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ζήτημα τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἐφοπλισμὸς στόλου φοβεροῦ ἐπασχολοῦσι τὰ πνεύματα τῶν πολιτῶν καὶ τῆς Κυβερνήσεως. — Ἐν Γαλλίᾳ ἐγένετο ἐσχάτως σκευωρία δολοφονίας λίαν περιεργός· οὐ συναμῶται, πλείονας τῶν διακοσίων, περιεμνον τὸν Ναπολέοντα ἔξωθεν τοῦ Θεάτρου καὶ εἰς τὸ σύνθημα, Ζήτω ὁ Αὐτοκράτωρ, ἔμελλον νὰ πυροβολήσῃσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ἄγρυπνος ὀφθαλμὸς τοῦ ἀστυνόμου ἀνεκάλυψε τὸ ἐγκλημα· πλησιάσας εἰς ὑποπτόν τινα, τὸν ἤρπασεν ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ τὸν ἠρώτησε τί θέλει ἐκεῖ, ἀμέσως δὲ πυροβόλον ἔπεσε χαμαί· τότε κλείσας αὐτὸν εἰς δωμάτιόν τι τῷ ἔδωκεν ἡμίσειαν ὥραν διὰ νὰ ὁμολογήσῃ τοὺς συναμῶτας, ἄλλως· τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ τὸν φονεύσῃ· τρία λεπτὰ πρὸ τῆς προσηρμοσθείσης ὥρας, ἰδὼν οὗτος τοὺς στρατιώτας ἐτοίμους νὰ πυροβολήσῃσι κατ' αὐτοῦ καὶ φοβηθεὶς τὸν θάνατον ἐμαρτύρησε τὰ πάντα.

Δύο περιστατικὰ ἄξια λόγου ἔχομεν νὰ ἀναφέρωμεν, τὸν κατὰ τὴν 7. τρέχοντος, πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσεως, ἀναφανέντα κομήτην, ὅστις ὡς λέγουσι διανύει τὴν τροχίαν του ἐν διαστήματι 70 ἐτῶν, καὶ τὸν μετὰ κλονισμοῦ σεισμῶν, συμβάντα τὴν 6 τοῦ Ἰσταμένου περὶ τὴν 11 ὥραν π. μ. καὶ διαρκέσαντα 15 δευτερόλεπτα· εἰς τὰ φοβερότερα μέρη τῆς Ἑλλάδος ὁ σεισμὸς ὑπῆρξε πολὺ σφοδρότερος, ἡ δὲ πόλις τῶν Θηβῶν σχεδὸν κατεστράφη. Ἰδοὺ τί γράφουσιν ἐκεῖθεν.

« Ἡ πόλις τῶν Θηβῶν δὲν ὑπάρχει πλέον· σεις » σμὸς ἀπροσδόκητος διέσεισε καὶ διεκλόνησεν αὐ- » τὴν σήμερον ὥστε πολλαὶ μὲν οἰκίαι κατέπεσαν, » 15 δὲ ἄνθρωποι ἐφονεύθησαν καὶ πολλοὶ ἐπλη- » γώθησαν· ὁ σεισμὸς ἤρχε σὲ τὴν 10 1]2 ὥραν » π. μ. καὶ διήρκεισε μέχρι τῶν 3. Κατοικοῦμεν » ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ἐν τῇ σκιᾷ τῶν δένδρων, μὴ τολ- » μῶντες νὰ εἰσεέλθωμεν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν μας. »

Ἐπειδὴ δὲ περὶ σεισμῶν ὁ λόγος, ἡ ἐφημερίς ὁ Καύκασος δημοσιεύει ἐπιστολὴν τοῦ Κ. Φαγεργίου, ἱατροῦ Σουϊδοῦ ἐν Περσίᾳ, ἐν ἣ περιγράφονται τὰ καθεκαστα τῆς φοβερᾶς καταστρώφης τῆς πόλεως Σχίρας εἰς Περσίαν, ἐνεκα τοῦ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 21 πρὸς τὴν 22 Ἀπριλίου συμβάντος σεισμοῦ. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὕτη ὑπὸ ἡμερομηνίαν 4^η μαΐου, ἰδοὺ τί ἀναφέρει.

« Γνωρίζετε ἤδη, γράφει ὁ ἱατρὸς, ὅτι ἡ πόλις » Σχίρα δὲν ὑπάρχει πλέον, καὶ παντελῶς κατε- » στράφη συνπετρία σεισμοῦ γιγνίου. Μέχρι τοῦδε » δὲν κατέπαυσεν ὀλιγῶς, καὶ Κύριος οἶδε, πότε » θέλομεν ἀπαλλαγῆ τῶν δεινῶν μας. Ἀδυνατῶ » νὰ περιγράψω τὸ τρομερὸν τοῦ πρώτου δονισμοῦ, » διαρκέσαντος πέντε λεπτά. Πάντες οἱ κάτοικοι » ἐκοιμῶντο, ὅτε ἐξηγέρθησαν ὑπὸ θορύβου τινός, » πολλῷ τοῦ κερανοῦ ἰσχυροτέρου, καὶ μιᾶς πλη- » θύος λίθων πιπτόντων ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

« Ἡ πρώτη μου σκέψις ὑπῆρξε νὰ φύγω. Ἐμην

» δ' εὐτύχης, διότι, καθ' ἣν στιγμὴν ὀλόκληρος ἡ
 » οἰκοδομὴ μας κατέρρεεν ἐπὶ τῶν βάσεων της,
 » ἐγὼ μετὰ τῶν συγκατοίκων μου εὐρέθην ἐν τῷ
 » μέσῳ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας. Τῶν δεινῶν τούτων
 » τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἐφάνη ἢ τὴν πρωίαν, ὅτε ὁ
 » ἥλιος ἐφώτισε τὰ κρημνίσματα. Ἐξ ὅλων τῶν
 » μερῶν οὐδὲν ἄλλο διεκρίνετο ὁ ὀφθαλμὸς, ἢ εἰρή-
 » πεια, ὁδοὺς πλήρεις λίθων, καὶ πτωμάτων κο-
 » μιζομένων ἐπὶ φορεῖαν ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς
 » πόλεως ἢ καρδία ἐσπαράσσετο εἰς τὴν θέαν τῶν
 » διεσκορπισμένων μελῶν, τὰ ὅποια ἔκειντο ὑπὸ
 » τὰς κατακρημνισθεῖσας οἰκίας καὶ τῶν θρηνούν-
 » των συγγενῶν τῶν ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παι-
 » δων, οἵτινες ἠναγκάζοντο νὰ ἀποσύρῳσιν ἐκ τῶν
 » εἰρηπίων τὰ ἠκρωττηριασμένα τῶν οἰκείων των
 » λείψανα, σκαλίζοντες τὰ κρημνίσματα διὰ τῶν
 » ὁδόντων, τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀνύχων. Ἐκ πολ-
 » λῶν χιλιάδων θυμάτων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ δια-
 » σώσωσι τὴν ζωὴν των, εἰμὲ ἐλάχιστα. Αἱ σκη-
 » ναὶ δὲ αὐταὶ ἐπανελήφθησαν ἐπὶ πέντε ἡμέρας,
 » καθ' ἃς ἀριθμοῦνται 12,000 πτωμάτων. Τὴν
 » τετάρτην ἡμέραν ἐφάνησαν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς
 » πόλεως συμμοριεὶ ληστῶν οἵτινες ἐσύλουσαν τοὺς
 » δυστυχεῖς κατοίκους, στερουμένους πάσης βοη-
 » θείας καὶ παντὸς ἀσύλου. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἡ πό-
 » λις ἦτο παραδεδομένη εἰς τὴν λήστευσιν ἀσπλάγ-
 » χων κακοῦργων, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς τῶ-
 » ζησε πολὺ ἕνεκα τῆς σφαιραῆς εἰδήσεως, ὅτι ὁ
 » Βεγλὲρ Βεῆς, Πασᾶς τῆς Σχίρας, ἀπέθανε.

» « Μέχρι τοῦδε τὸ ἔδαφος εἰσέτι δὲν ἐστερεώθη,
 » καὶ οἱ δονισμοὶ εἰσὶ κατὰ συνέθειαν ἐπαισθητοί.
 » Ἐπαναλαμβάνονται δὲ τρεῖς ἢ τετράκις τῆς ἡ-
 » μέρας καὶ εἶναι εἰσέτι τοσοῦτον βίαιοι, ὥστε τὰ
 » λείψανα τῶν κατοικιῶν, αἵτινες μέχρι τοῦδε διε-
 » τηρήθησαν, καταπίπτουσι τὰ μὲν μετὰ τὰ δέ.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ ἀξία τῶν βιβλίων ἐν γένει
 δὲν συνίσταται εἰς τὸν ὄγκον, ἃς ὁμολογήσωμεν
 ὅμως ὅτι τὸ πλουσιώτερον προϊόν τῶν ἐν Ἀθή-
 ναις πιεστηρίων εἶναι τὰ φυλλάδια ὧν τὰ πλεῖ-
 στα ἀποθνήσκουσι, νωπὴν ἔτι φέροντα τὴν τυ-
 πογραφικὴν μελάνην. Καὶ οἱ μὲν τυπογράφοι δὲν
 πρέπει βεβαίως νὰ ἐπιτιμῶνται, τοὺς δὲ συγγρά-
 φοντας ἐν μόνον, ἰκανῶς ἴσως, δικαιολογεῖ, ἡ
 μανία τοῦ γράφειν, ἐριννύς δεσποτικὴ καὶ ἀνοικ-
 ονόμητος. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ὁ λόγος ἐξαιρεῖ τὰ
 πολιτικὰ ἔργα, ἅτινα αἱ παρῶσαι περιστάσεις
 ἐνέπνευσαν εἰς ἀγαθοῦς τινὰς πολίτας, καὶ περι-
 λαμβάνει μόνον τὰ φιλολογικὰ, διότι ἡ Εὐτέρπη,
 ζῶσα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ὠραίου φύλου, οὔτε
 ἀρέσκειται, οὔτε ἀναμιγνύεται εἰς τὴν ἐμβριθείαν

τῆς πολιτικῆς. Ἡ Εὐτέρπη ἀποστρέφεται τὴν πό-
 λυπραγμοσύνην καὶ ἀμέτοχος, τὸ πολὺ εὐχομένη,
 ἀφίνει ἐλευθέραν τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων.

Ἐνῷ λοιπὸν τὰ φυλλάδια ταῦτα ἔρχονται καὶ
 παρέρχονται, ἐφήμερα μὲν, ἀλλ' ἐνίοτε πολλὰ,
 τὴν φορὰν ταύτην ἀγγέλλομεν μετὰ χαρᾶς τὴν
 ἐμφάνισιν ἐνός, ὅσον μικροῦ, τοσοῦτον ερασιῶ-
 τὸ φυλλάδιον τοῦτο τιμᾷ τὸ καλὸν φύλον, εἶναι
 ἔργον τῆς κυρίας Π. Μπορέλη καὶ ἐπιγράφεται,

ΠΡΩΙΝΗΣ ΔΡΟΣΟΥ ΣΤΑΓΟΝΕΣ ΔΥΟ.

Δὲν εἶναι δύο μόναι σταγόνες, εὐωδιᾷ ὄλον
 ἀπὸ μύρα Ἀκακίας Λευκῆς καὶ Ἰεριβογαίης, ὀμι-
 λεῖ τὴν γλώσσαν τῆς καρδίας καὶ τῶν ἀνθῶν. Ἄς
 τὴν ἀκούσωμεν.

» Ἀλέξανδρε! — εἶναι λόγοι ἐρωμένης, ἢ ἔτη-
 κεν ἢ φθίσει, ἢ ἐκάλει ὁ θάνατος, ἐνῷ « χρυσὸς
 τῆς ψυχῆς της ἐκαθαρίζετο εἰς τὸ χωνευτήριον
 τῶν παθημάτων. ἵνα ἀναλάμψῃ ὠραῖος εἰς τοὺς
 οὐρανοὺς » — Ἀλέξανδρε, ἀγαπῶ τὸν χλωμὸν τοῦ-
 τον ἥλιον, τὸν ψυχρὸν αὐτὸν ἀέρα, τὴν μελαγχ-
 χολικὴν αὐτὴν ἡμέραν ἢ σκυθρωπότης τοῦ οὐ-
 ρανοῦ συνάδει μὲ τὴν τῆς γῆς καὶ καθιστᾷ ὀ-
 μαλωτέραν τὴν πρὸς τὸν τάφον ὁδὸν μου! »

Μονολογοῦσα δὲ ταῦτα ἐσκέπτετο, τρέμουσα
 μὲν πρὸ τοῦ πλησιάζοντος θανάτου, ἀλλ' ἐλπί-
 ζουσα εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου ζωὴν. « Δυστυ-
 χῆ φύλλα, ποῦ ἀπέρχεσθε; εἰς τὴν ἄβυσσον;
 εἰς τοὺς αἰθέρας; . . . Ἡ φύσις δὲν θνήσκει, κοι-
 μάται! . . . ἀλλ' ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω κοιμάσθαι
 εἰς τὸν τάφον αἰωνίως· αἰσθάνομαι ὅτι ὑπάρχει
 ἐν ἐμοί τι τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐκλυθῇ. . .
 Τὸ σῶμα καλύπτει τὴν ψυχὴν, ὡς τὸ νέφος τὸν
 ἥλιον· τὸ κάλυμμα πίπτει, τὸ νέφος παρέρχεται,
 ὁ ἥλιος καὶ ἡ ψυχὴ λάμπουσιν ἔτι διαυγέστερα!
 Οὕτως ὀμιλεῖ ἡ καρδία, ἃς ἀκούσωμεν καὶ τὸ

HPANΘEMON.

Τὴν πρώτην νεότητητα.

« Οἱ χρόνιοι λόγοι τοῦ ἠρανθέμου μᾶς ἀναγγέλ-
 λουσι τὴν ὥραν τοῦ ἔτους, καθ' ἣν, ἀποσυρόμενος
 ὁ χειμὼν, βλέπει τὰ κράσπεδα τοῦ χιονώδους
 μανδύα του πεποικιλμένα ἀπὸ χλόην καὶ ἀνθή.
 Μόλις παρήλθεν ἡ ὥρα τῶν τρικυμιῶν, μόλις
 ἤλθον αἱ τερπναὶ ἡμέραι. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ
 νέα κόρη ἀμφιφύρει στιγμὰς τινὰς μετὰ τῆς
 παιδικῆς ἡλικίας καὶ τῆς νεότητος. Μόλις ἡ δει-
 λὴ Ἀγλατὰ εἶδε τὸ δέκατον πέμπτον αὐτῆς ἔαρ,
 καὶ θέλει ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον νὰ
 συμμερισθῇ τὰ ζωηρὰ παίγνια τῶν μικρῶν αὐτῆς
 συγγενῶν. Καὶ ὅμως, τὰς θεωρεῖ μετὰ πόθου,
 θέλει νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ καὶ νὰ παίξῃ καὶ αὐ-
 τὴ μὲ τὰ εὐώδη σφαιρίδια τοῦ ἠρανθέμου. »

» Αἰσθημα ἄγνωστον εἰς αὐτὴν ἀπομακρύνει ἀπὸ
 τὴν καρδίαν της τὰς ἀθάλας χαρὰς. Θελητικὴ ὀ-
 χρότης διαχέεται ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἡ κεφα-
 λὴ της κλίνει, ἡ καρδία της μελαγχολεῖ καὶ στε-